

Изабела Мон

Миа и шрџбица

Превела с немачког
Јелена Мићовић

■ Laguna ■

Naslov originala

Isabella Mohn

MIA AND ME – Mias gr o ter Wunsch

Copyright   2012 SchneiderBuch verlegt durch EGMONT
Verlagsgesellschaften mbH, Gertrudenstra e
30-36, 50667 K ln

Alle Rechte vorbehalten

Property names and characters are Trademarks of Lucky Punch GmbH, Rainbow srl and March Entertainment

Copyright   2012 Lucky Punch / Rainbow / March Entertainment. All Rights Reserved.

Translation copyright   2012 za srpsko izdanje, LAГУНА

Published in cooperation with P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
poma ete razvoj projekta odgovornog
kori ćenja  umskih resursa  irom sveta.

SW-COC-001767

  1996 Forest Stewardship Council A.C.

Садржај

Склопити расклопљено

- Тајно скровиште 13
Велика прослава 26
Феодорова пећина 40
Једнорози у опасности 62

Изгубљена трубица

- Ружичасти круг 77
Миа у невољи 86
Долина испарења 93
Заробљени у мрачном дворцу 111

**Склопити
расклопљено**

Тајно скробиште

Већ одавно је Миа признала себи да ће због овог школског предмета једног дана сигурно пасти у очај. Наравно да ни физичко васпитање није спадало међу предмете који су јој били омиљени, али у случају математике је проблем био сасвим другачије природе. Миа се заиста трудила да упамти све оне једначине и формуле које су учили. Но из неког непознатог разлога су бројеви – и све што има везе с математиком – одбијали да јој уђу у главу. Стварно се трудила да исправно уради задатке. Али као да ју је неко био омађијао. Ништа јој није било јасно.

Задубљена у своје свеске, Миа је седела на веранди у интернату. Била је на ивици нервног слома. Ако се не деси неко чудо, предстојећи тест из математике ће бити права катастрофа. Очајно је уздахнула. Опет је запела у решавању једног задатка. Љута на себе, бацила је оловку на сто и завалила се у столицу. Живот је понекад баш неправичан!

Изнервирано је погледом прострелила Винсента који је управо сео за њен сто. У интернату, у коме је већ неко време боравила, он јој је био једини друг. Винсент је био одличан ђак, а математика му је посебно ишла од руке. Да, живот *стварно* није био правичан. Како само он то уме, Винсент је започео разговор причом о тесту о ком Миа тренутно ништа није хтела да чује.

„Јеси ли спремна за тест из матиша?“, упитао ју је, онако узгред.

„Ако под 'спремна' мислиш тотално успаничена, пошто апсолутно ништа не разумем, онда јесам потпуно спремна“, узвратила му је заједљиво.

Наравно, преостала јој је само још једна могућност, једна изузетно *примамљива* могућност.

„Шта ће се десити ако пропустим овај тест?“

Винсент је с неразумевањем зурио у њу. „Стварно, прескочићеш тест уместо да учиш?“

„Ма само...“ Миа се одједном трже. Велики плави камен на њеној наруквизи је засветлео. То је био знак да је била потребна својим пријатељима у Сентопији.

„...размишљам о другим стварима“, доврши Миа своју реченицу. На брзину је сакрила светлећи

камен на руци. Винсент није имао појма о њеном двоструком животу, чак ни о томе да уопште постоји неки паралелан свет у коме живе вилењаци, панчићи и једнорози.

Иако су били пријатељи, Миа још није била спремна да му повери своју тајну.

На сву срећу, у том тренутку је нешто друго привукло Винсентову пажњу. Наиме, иза Мијиних леђа су Виолета и њена дружина девојчица управо изашле на веранду. Виолета се данас баш дотерала. Као и увек, ситним корацима је набадала у својим ципелама с високом потпетицом. За

разлику од Мије, она, наравно, своје ствари није носила у обичном школском ранцу. Уместо тога је нехајно млатарала модерном ташницом која јој је висила с долактице. Заједно са својим другарицама упутила се право према Мији и Винсенту.

„Морам одмах да идем“, рече Миа. Супротно од онога што је Винсент помислио, разлог њеној журби није било Виолетино појављивање на веранди, већ светлећи камен на њеној руци.

Миа је морала да буде сама, како би могла да оде на своју мисију. Морала је да пожури.

„Знам једно добро место.“ Винсент јој је помогао да прикупи своје свеске и оловке. Била је то једна од његових особина коју је Миа изузетно ценила. Понекад би једноставно урадио баш оно што треба, без много питања.

царство, али то је личило на њега. Осим компјутера, у соби су се још налазили телевизор и музички уређај. Бицикл је био наслоњен на зид. Винсент је донео и неколико стоних лампи и низ новогодишњих лампица којима је украсио просторију. Преко старог кауча у ћошку било је пребачено шарено ћебе. Климав кухињски сто је претворио у свој радни сто. Испред њега су се налазиле две столице.

„Ово је све твоје?“

„Аха, некако се с временом накупило доста тога.“ Слегао је раменима. „Ионако нико никад не долази овамо.“

„Никад? Стварно?“ Какав срећковић! Шта би Миа дала да има овако нешто! Онда не би морала стално да се брине да ће неко открити њену тајну. Већ неколико пута је било баш густо.

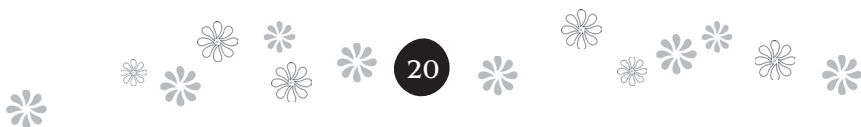
„Осим мене, нико још никад није био овде.“ Винсент се стидљиво насмешио. „Можеш се осећати почаствовано.“ Сео је на једну од две столице за столом.

Миа седе поред њега.

Неко време су обоје ћутали. Онда је Винсент дубоко уздахнуо. Открио је Мији своју највећу тајну, можда ће му сада и она нешто испричати о својој. „Твоја дебела књига с рунама је веома занимљива. Да ли би ми допустила да је још једном погледам?“

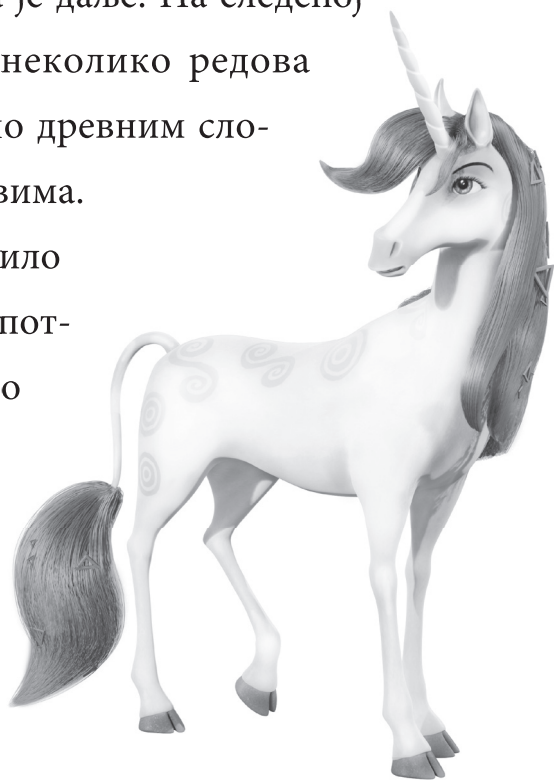
Винсент је знао да она стално носи књигу са собом. Једном јој је случајно пришао баш у тренутку када ју је прелиставала. Том приликом је видео старе, тајанствене знаке – и потпуно се одушевио.

„Важи“, пристала је Миа после кратког оклевања. Увидела је да му то дугује.

Коначно, он је није само спасао од Виолете него ју је и довео овамо. Миа извади велику црвену књигу са златним повезом из свог ранца. Пажљиво ју је отворила. На страници се налазио цртеж на коме је био приказ њене последње авантуре у Сентопији. Листала је даље. На следећој страници је неколико редова било исписано древним словима и знаковима.

Онда се десило нешто што је потпуно привукло Винсентову пажњу. Златни прах се створио изнад те

странице, а у средини се појавио један ружичасти круг с три реда нових руна.

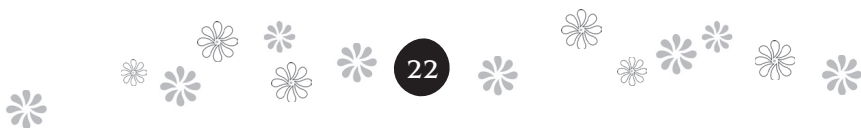
„Човече!“ Разрогачио је очи у неверици.
„Како се то десило?“

„То је дуга прича“, рекла је Миа, избегавајући одговор. Заправо, ни сама није тачно знала. Али предуго би сада трајало да му то објасни. „Додај ми тај це-де да бих помоћу њега прочитала знаке.“

Винсент уради шта му је рекла.

Миа је оклевала. Винсент јој јесте био друг, тачно. Али га још није довољно добро познавала. Како ће тек да реагује када својим очима буде видео шта се дешава при изговарању магичних речи? Није смела да ризикује.

Нелагодно му се насмешила. „Винсенте, знам да је ово *џивоје* тајно место. Али да ли могу да те замолим за једну огромну услугу?“

„Ма наравно. Нема проблема.“

„Молим те, хм ...“ Застала је. „...да ли би могао да одеш?“

„Да одем?“ Винсент је зурио у њу. Баш је имала петљу! Ово је био избацавање првог реда – и то из његове властите кућице!

„Хтела бих да још мало вежбамам математику. Овде, где ми нико не смета, сигурно ћу боље разумети задатке. Молим те, Винсенте! Јасније размишљам када сам сама.“

Умела је да га погледа на начин који му је онемогућавао да јој се супротстави. Винсент уздахну. „Па, добро. Сачекаћу онда напољу. Позови ме кад завршиш, важи?“

„Важи.“ Миа га озарено погледа. „Хвала ти.“

Само што су се затворила врата за Винсентом, узела је це-де и поставила га иза

првог реда руна. Онда је притиснула плави камен на наруквици, који је одмах засветлео. Зачуо се њој већ добро познати, љубазни женски глас.

„Здраво, Миа. Која је лозинка?“

Разговетно је изговорила реченицу коју је малочас била прочитала у књизи:

**„Многи стоје где један беше,
док задатак свој не реше.“**

И трансформација је започела. Као и сваки пут до тада, била је запањена. За секунду-две нашла се усред златног, светлуцавог вихора. Снажно ју је обухватио и повукао, све даље и даље, а Миа се томе није могла никако одупрети.

Изгубила је оријентацију и није знала више где се налази. Златни прах је лебдео око ње. Истовремено је и њен изглед

почео да се мења.
Њена црна коса
претворила се у
ружичасте кике,
украшене цвет-
ним шналицама
и једним лептиром.
Њена школска уни-
форма се претвори-
ла у ружичасту хаљину са
чарапама одговарајуће боје.

И док се све то дешавало, осетила је како
пада, све дубље и дубље. Само се надала да
ће јој слетање овај пут боље поћи за руком.